

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike ter velja po pošti prejeman za avstro-ugarske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četr leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četr leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četr leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.

Za oznanipla plačuje se od štiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.
Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravljanje je na Kongresnem trgu št. 12.
Upravljanju naj se blagovoljno pošiljati naročnine, reklamacije, oznanipla, t. j. vse administrativne stvari.

Častiti gospodje volilci!

Prihodnji teden izbirati Vam bode v občinski svet može svojega zaupanja, katerim hočete izročiti skrb za napredek in blagostanje stolnega mesta.

Koliko lepega in koristnega je tekom let in sosebno po potresni katastrofi storil občinski svet, to mora videti in čutiti vsak, a marsikaj, kar se je sklenilo zadnji čas, čaka še izvršitve.

Občinskemu svetu je naloga, da z vsemi silami in neutrudljivo deluje v prenovljenje in v povzdigo naše, vsem tako mile bele Ljubljane.

Izvrševalni odbor národne stranke priporoča Vám v ta namen kandidate, o katerih je prepričan, da imajo voljo in zmožnost, delovati za Vašo blaginjo.

Kandidatje národne stranke za III. volilni razred, ki voli v ponedeljek, dné 26. t. m., so gg.:

Franjo Hribar, usnjari;
Ivan Skrjanc, gostilničar in posestnik;

Jernej Žitnik, čevljarski mojster in posestnik.

Častiti gospodje volilci! Ako zdignite svoje glasove za kandidate, katere Vám pripomogli boste k taki popolnitvi občinskega sveta, katera bode v sebi imela poročilo za uspešno in tudi plodonosno delovanje njegovo.

Volite jih torej soglasno!

V Ljubljani, dné 23. aprila 1897.

Za izvrševalni odbor národne stranke:

Dr. Karol vitez Bleiweis-Trsteniški
predsednik.

Slovenčevci in volilna svoboda.

Častivredni „Slovenec“ je simoči svoje čitalce razveselil z malo denunciacijo. Denanciranje je sploh njegova specijaliteta, v kateri je po dolgo

letnih vajah in poskusih dosegel toliko izurjencet, da ga že smemo imenovati virtuošnim denuncijantom. Te svoje redke spremnosti se popolnoma zaveda in jo tudi izvršuje pri vsaki priliki, s tisto vidno radostjo, katera priča, da je to njega najljubše opravilo. Nobena stvar mu ni premalenostna, nobena oseba prenezantna, da bi je ne denunciral. Nulla dies sine linea!

Kadar se bližajo občinske volitve, posvečuje „Slovenec“ posebno pozornost magistratnim slugam. Skrbno nadzoruje vse njih korake in vsako njih besedo. Gorje tistem, ki reče kako besedo o škofovi deteljci na Friškovcu ali ki se celo upa kaki znani ženici priporočati, naj da pooblastilo narodni stranki! Na sramotni oder, v „Slovenca“ ž njim!

Razsodni ljudje se „Slovenčevi“ ovaduški steklosti samo smejejo in tudi mi bi najnovejših denunciacij niti omenili ne bili, da ni včeraj „Slovenec“ znil nekaj besedij, katere so v njegovih ustah prava blasfemija.

„Slovenec“ je apostrofoval župana Hribarja, češ, da ne razumeva svobodne volitve, ker baje dopušča magistratnim slugam agitirati. Svoboda volitve! Rec, čudimo se, da se upa „Slovenec“ govoriti o svobodi sploh in še posebe o svobodnih volitvah, ko je vendar najzagrizenejši sovražnik duševne in politične svobode sploh in zagovornik ter voditelj tistih, kateri žive politično samo ob ne-svobodi volitve.

Kaj je „Slovenec“ že pozabil, kako so njegovi duhovniški pristaši teptali svobodo volitve pri najraznovrstnejših prilikah, ali misli, da smo to mi posabili? Kar so duhovniški agitatorji uganjali pri raznih volitvah, nam je še v živem spominu. Zloraba duhovniške autoritete na leci in v spovednici, razpostavljanje Najsvetjejšega, hujskanje najzaprnejše vrste, duševni pritisak v vseh oblikah, grožnje, da liberalci v smrti ur ne dobi svetotajstev, da ne bo pokopan v posvečeni zemlji, in koder vse to ni zaledlo, najbrezobjzirejše bojkotovanje: to so sredstva, s katerimi zmaguje klerikalna stranka. Kdor se poslužuje takih sredstev, kdor na tak način gazi osebno in politično svobodo, tisti pač nima vzroka, zavzeti pojzo moralista in govoriti patetično o svo-

stal nezvest svoji Ani! Prepozno je prišlo kesanje in občalovanje. Vid značajnik bi se moral zdaj z Ireno oženiti. A Vid svoje nedolžne Ane ne more in noče zapustiti. Ljubi jo, obljudil ji je, da jo vzame za soprogo. In ker bi moral dvema dolžnostima zadovoljiti, a ne more jedni, da ne bi grešil proti vesti in proti značajnosti, obupa, stemni se mu v glavi ter završi svoje življenje s samomorom . . .

To je menda naravno. Da ne bode nikakoršne pege na značaju Vidovem, moralno se je jasno pokazati najprej in najdiskretnejšim, a plastičnim načinom, kako in zakaj je Vid pal v mreže Irenine. Če se ne bi jasno pokazalo, kako je Irena vse svoje čare razvila, če se ne bi pokazalo duševno razpoloženje človeka, pač nedolžnega v nasprotji z rafinirano zapeljivostjo greha v ženski podobi, bi delali krvico značaju Vidovemu. Ne bi nam bilo umljivo in jasno, zakaj je Vid padel in zakaj se kesal, zakaj je Ani ostal še vdan, in ne bi nam bilo pojmljivo, da si življenje konča z revolverjem.

Da si je pa končal Vid življenje sam, zdeleno se bo morda komu grešno. Ali končno stanje, v katerem je storil ta korak, nazivlje medicina paratičnim. V najhujšem stadiju melanholičnosti, tuž-

bodi volitev. To bodi klerikalnim gospodom poveleno: ko bi v nas imeli zakon v varstvo svobode pri volitvah, kakor ga imajo druge moderne urejene države, ko bi se v nas vsakovrstni terorizem po klerikalnem načinu kaznoval, sedela bi danes dobra polovica kranjskih duhovnikov v zaporu!

„Slovenec“ in klerikalna garda pa imajo toliko manj pravice, govoriti o svobodi volitev, ko so šele v zadnjem zasedanju kranjskega dež. zobra jasno in nedvoumno dokazali, da so njeni najljutejši sovražniki. Stranka, ki se drzne javno nastopiti zoper jedino garancijo svobodnih volitev in ki je s tem priznala, da se ima za svojo eksistenco zahvaliti jedino le divjemu duševnemu in materijelnemu terorizmu, s katerim deluje, stranka, katera se ni sramovala, preprečiti uvedenje neposrednih in tajnih volitev, taka stranka je stigmatizovana za vse čase kot sovražnica svobodnih volitev.

„Slovenec“ bodi torej v prihodnje previdnejši pri svojih denunciacijah in previdnejši posebej takrat, kadar piše o „svobodi volitev“!

Grško-turška vojna.

Doslej se časnikarska prorokovanja, da bodo Turki grško vojsko pregnali kakor se prezene muhe, niso obistinala. Položaj je skoro še vedno isti, zdaj se le jasneje spozna, ker je znan vojni načrt, kateri je meroden za grško vojsko.

Grki so nameravali s svojo vojsko naskočiti Elasono in turško armado potisniti proti goram, da dobre prosto pot proti Solunu, ki je najvažnejša postojanka v Evropi. Pot ob morju bi bil toliko laglje, ker bi grško brodovje moglo tod podpirati vojsko ter jej dovažati materijala, živeža in rezerve.

V ta namen je grška vojna zasedla melunsko sotesko in goro Analypsis. Turkom se je posrečilo, pregnati Grke iz melunske soteske in napredovati do Tyrnavosa, ali ta uspeh nikakor ne more biti toliko važnosti, kateri se piše, ker bi bili sicer obe grški krili že zapustili svoji poziciji. Ako bi imel Edhem paša vso črto krog Tyrnavosa v rokah, bi se grške brigade, zbrane na gori Analypsis, ne mogle več premakniti, ne doobile bi nikake podpore več in

nosti, ko človek obupuje, že ni več normalne pamet. Pa pri tem tudi ne igra tolike uloge volja njegova, nego instinkt . . .

Ali kri, kri, in vničeno življenje, bo dejal kdo.

Cerkev dovoljava, da se je radi malenkostnega dogodka, osebne stvari prelivalo cele potote krvi, da se na tisoče nedolžnih življenj uniči. Koljeno se hladnokrvno zdrave pameti pod vodstvom najbistroumnejih vojskovodij, z najrafiniranimi sredstvi. No, ali to je stara „pravica“ narodov in kraljev, da se koljeno mej seboj. Ko bi cerkev tudi protestirala ne opravila bi nič, saj to leži — v naravi človeški.

A isto tako leži tudi v naravi človeški samomor: Če se je Savel, maziljenc Gospodov, sam z mečem hotel prebosti, če se je Kleopatra zastrupila s kačo, če se je Didona tudi sama uničila, Seneka si prerezal žile — o gospodje moralisti, dovolite, da se obupani moderni junaki v stoletju, ko so samokresi tako ceni, ubijajo v duhu časa *)

Prav je bajè, če se odstrané hudodelci s sveta, da ne pokvaré drngih; če pa kdo roko stegne

*) Pravi umetnik-pisatelj torej samomora nikakor ne hvali, kar bi seveda trdili neke vrste „kritiki“, nego ga le psihološko in na podlagi nepremagljivih, obupnih odnosov — razlagaj!

Op. pis.

LISTEK.

Umetnost in kritika.

(Piše * * *)

I.

(Konec.)

V nekem romanu pripoveduje se ljubezen krepostnega Vida in deviške Ane. (Roman ima 20 poglavij.) Oba sta mlada, lepa, vse vrline ju krasé, ki jih moreta mladenič in devica imeti. Ali Ani ima prijateljico Ireno, ki je sicer še lepša, nego ona. Ta Irena je že pokvarjeno deklè, potratna je in razvajena. Ona se je tudi zagledala v Vida in napregla je vse svoje sile, da ga ulovi v svoje mreže. To je tem lažje, ker je bogata! In ko je nekoga jutra prišel Vid Ireni nekoliko knjig nazaj, katere je le-ta posodila Ani, zdi se Irena ugoden čas, da izvede svoj naklep. Vstala je še le . . . Povede ga v svojo spalnico, kjer ima svojo biblioteko. Posadi ga poleg sebe na divan, da mu mej tem izbere knjig za Ano. Pri tem pa razvija svoje čare, saj jih ima mnogo, saj je res lepa! — Irenina krasota, njena rafinirana ljubeznivost, njena koketnost, — njena toaleta, samotna sobica . . . moj Bog, kaj je naravnješ, nego da je Vid pal?! — da je po-

bile bi izgubljene. Prav ker te brigade še poskusile niso, umakniti se, je mogoče, da turško napredovanje proti Tyrnavosu še ni zanje nevarno, za uspeh vojne pa ne toliko pomembno, nego se trdi.

Tudi to, da je grška vojna zavzela Demasi, svedči, da položaj ni tako siajan za Turke, kakor se poroča iz Carigrada, sploh pa kaže vse, da so bile meje Grki Turkii doslej le male praske in da ne jedna ne druga bojnih strank še ni dosegla uspeha, iz katerega bi se dalo sklepati na izid vojne.

V Epiru imajo Grki srečo. Grško brodovje bombardira Prevezo in če tudi ni vse resnično, kar se brzjavlja iz Aten, je vendar verjetno, da ne brez uspeha. Grška vojska je zavzela tudi Salagoro in tako pretrgala zvezzo preveške posadke z ostalo turško vojsko, zajedno pa je polkovnik Mannos pregnal turško vojsko do Pentepigadije ter zavzel trdnjavico Imaret. Grška vojska ima namen, prodreti do Janine in turška vojska jej ne dela prevelikih ovir.

Grško brodovje je deselo v solunski zaliv in bombarduje zdaj ondotna mesta. Bombardovala je najprej Platamonjo potem Eksterino, prav kakor da hoče pripraviti grški vojski pot v Solun. Turško brodovje se ne prikaže iz svojega zavetja.

Grška mobilizuje na vso moč. Sklicala je vse rezerve in oborožuje ves narod.

Tak je polčaj. Dolgo pač ne more takšen ostati, ker tako Grki kakor Turki žele hitre odločitve. Pričakovati je torej vsak dan, da se zgodi odločilni korak.

V Ljubljani, 23. aprila.

Jezikovni tečaji na praških vseučiliščih. Vlada misli na pravnoslovnih fakultetah praških vseučilišč upeljati jezikovne tečaje, da bodo dijaki imeli priložnost, priučiti se druga deželnega jezika. Na češkem vseučilišči bode nemški, na nemškem pa češki tečaj. Nemci se zatorej ne bodo več mogli izgovarjati, da niso imeli priložnosti priučiti se češčine. To pa dokazuje, da vlada resno misli izvesti jezikovno naredbo, ter se ne bode dala ostršiti od nemških kričačev. Upati je pa tudi, da ne bode več dolgo odlašala z izdanjem jezikovne naredbe za Moravsko. Čim manje bode odlašala, tem manjši bode upor od strani Nemcev. Če bode vlada odlašala, bodo Nemci mislili, da se jih vlada boji in to bode jim dalo pogum.

Občinski svet — denuncijant. V občini Zuckmantel so socijalisti postavili nadučitelja Karla Čermama za volilnega moža. Ta učitelj pa že poprej ni bil po volji tamošnjemu župniku Kunze-ju, ker je odločen nasprotnik klerikalizma. Župnik je zatorej predlagal v občinskem svetu te šeške občine, da učitelja pri poveljništvu črne vojske ovadijo, ker je učitelj tudi nadporočnik v črni vojski. To se je tudi zgodilo. Ob jednem so prepis te ovadbe poslali tudi okrajnemu glavarstvu, da tako učitelju nakopljeno disciplinarno preiskavo, kar se jim pa ni posredilo. Pri tem je pa omeniti, da učitelj ni socialist, temveč so ga socijalisti jedno volili, da prečijo izvolitev klerikalnega kandidata.

Prvi maj, novi delavski praznik, pomenja nekak boj mej delavci in delodajalci. Socijalisti so na se, da se odstrani s sveta, ker je uverjen, da mu več ni obstajati na njem, veste bi mu delala vse življenje nemir, vse življenje bi nemirne delal druge, — pa govoré: to je greh!!

Ali zdi se mi tudi velik, neodpustljiv greh, če kdo take scene — kot sta bili pričujoči dve — iztrga iz romana, ki ima n. pr. 20 poglavij ter ju sami citira, in, ne omenivši drugih delov, očenuje vse roman, kakor to delajo naši „moralni“ estetikastri.

Ti Terzitje nočajo umeti, da služijo umetniku „nenravnim“ prizori le za sredstvo, da izražajo s kontrasti svojo idejo tem krepkejše in očitnejše; — ti Terzitje ne vidijo sploh ideje nego le blato, katero iščejo prav tako z naslado v vsem umetniškem delu, kakor neka domača žival, kateri je gniloba najljubša . . .

O gospoda! V svesti si svoje umetniške impotence Vam je nemilo in zbole Vas v oči vse, kar kdo drugi dobrega vstvari! Kje je tista katoliška pravičnost, objektivnost, katero vedno nosite na jeziku?! Zavijanje, podtikanje, to je bila vedno Vaša močna stran! Slepite ljudstvo, vodite ga po pravi temi in lažite mu, saj Vaše so ure že šteete! Narod bo izpregledal, a sodil Vas bo po Vaših delih . . .

ga bili vspljali, da pokažejo delodajalcem, da je delavcem treba samo hoteti, pa vse tovarne stope. Ta namen se jim pa ni posrečil. Večina delavcev se še ni odločila za to, da ta praznik izsili. Delodajalci pa tudi slednje leto prete z odpustom delavcev, ki bi praznovali 1. dan maja. Tudi so jih slednja leta nekaj res odpustili. Letos se je že 528 severnočeških tovarnarjev zavezalo, da se bode v njih podjetjih ta dan delalo; delavce, ki bi praznovali, bodo odpustili. Tudi pri državnih podjetjih se je prepovedalo praznovanje dne 1. maja. Zato pa tudi letos dan 1. maja še ne pokaže tiste moči socijalističnega delavstva, kakor nekateri socijalistični vodje žele. Sploh se kaže, da je praznovanje dne 1. maja nekam ponesrečena misel.

Turčija in Bolgarija. Bolgarija je, kakor smo že poročali v brzjavki, ponovila svojo zahtevo, da se imenuje nekaj novih škefov za Makedonijo. Ta zahteve je naperjena proti Grkom. Osnova vseake bolgarske škefije v Makedoniji pomenja izgubo za Grke. Bulgari, ki so bili podrejeni Grški cerkvi, so veljali povsod za Grke in tudi grška cerkev je vse storila, da jih pogrbi. Vzdržava je grške šole v mnogih čisto bolgarskih krajih. Z osnovo bolgarskih škefij, osnujejo se tudi bolgarske šole in to je za makedonske Bolgare velike važnosti. Turčija bode pa sedaj v to rada privolila, ker je v njenem interesu, da oslabi grški živelj v Makedoniji in pridobi na svojo stran makedonske Bolgare.

Sultanov ukaz. V Carigradu se očividno boje vstaje kristijanskega prebivalstva v Makedoniji. Če se vname obširna vstaja v Makedoniji, imeli bi Grki upanje do zmage. Da bi kristijani v Makedoniji ne imeli povoda biti nezadovoljni, poslal je sultan vsem trem generalnim guvernerjem v Makedoniji strog ukaz, da imajo jednakovatovati kristijansko prebivalstvo kakor mohamedansko. Generalni guvernerji so ta ukaz že sporočili podrejenim kajmakamom. Poslednji so seveda poskrbeli, da se je ukaz razglasil, da makedonski kristijanje izvedo, kako jim je naklonjen sultan. Seveda je druga stvar, kako bodo turška oblastva izvajala ta sultanov ukaz.

Dopisi.

Z Dolenjskega, 21. aprila. (Naši Nemci)

Was man ist, das blieb man Andre-en schuld g*. To velja za posameznega človeka, kakor za narode. Vse, kar živi in raste, se naslanja na to, kar je že prej bilo, in tudi naša evropska kultura je nadaljevanje v razvoju človeštva iz prejšnjih, drugačnih kultur. Skokoma si kak narod redkokrat pridobi večjo kulturo. Poglejmo, kako se je nam Slovencem gedilo in koliko smo Nemcem dolžni! — Slovenci smo bili skoraj vedno nesamostalne pripone nezaščitni. To nas je decimiralo v srednjem veku in tudi v tekočem stoletju. Ker smo bili le poljedelci, se iz naših ljudi niso razvili večji, energični, brezobzirni talenti, ki bi postali vodje narodovi. Tedaj mero-dajno viteštvu ni imelo v naših ljudeh zastopnikov. Prevzeli so to malo Nemci in sicer deloma po svetnjaki, po večjem pa nemški škefi. Ti so naseli tudi dosti nemščina v naša mesta. Tedanjih lastnik Rabiških gradov ter Kočevskih so s pomočjo nemških prelatov naselili vse zdajšnje nemško Kočevje z ljudmi z Bavarskega, iz Tirol in s Solnograškega. Nemški škefje pripeljali so tudi dosti Nemcev na Gorenjsko. Na slov. Štajerskem godilo se je blizu isto tako. Meji Nemci izven slovenskih dežel se je z reformacijo začela druga doba duševnega razvoja, ki je nemški narod dovedel do zdajšnje omike. Na Slovenskem se je začeta reformacija s silo zatrila in s tem se je morebiti zatrlo tudi nadaljnje narodno razvijanje v reformaciji slednjih časih do začetka tega stoletja. — Vsak duševni razvoj je le mogoč na podlagi jezika, katerega narod govori, in po Trubarju ni bilo dolgo slovenskega pisatelja, mrtvo je bilo vse duševno gibanje. Okolo naših pokrajini bivajoči Nemci so — če tudi ne dosti, pa vendar ne koliko — duševno napredovali, mi pa smo staginali, ker nismo imeli iz svoje krvi vodečih posvetnih ljudij; duhovenstvo pa ni imelo nobenega razloga, spuščati se v pravdo z luteranstvom ter je bilo trdo sklenjeno z nemškimi škefji in prelati. Slovenski človek je zavzemal le najnižja mesta v hirarhiji. V teh časih tekla je slovenska kri na vseh bojiščih. Naši pradedje so morali odbijati turške navale, krvavili so na vseh drugih mnogoštevilnih bojiščih, ali vse to jima ni pomoglo do večjega duševnega razvoja, kakor ga je tako puščanje krvi provzročalo pri večjih, samostalnih narodih. Vodeči stanovi so se pri nas rekrutirali iz Nemcev in Ljubljane, a ker se ti niso hoteli ali mogli postaviti na narodno stališče, da bi dali narodovemu jeziku prostora v vsem življenju, kakoršnega je imel od časa reformacije nemški, francoski, angleški mej dotičnimi narodi, ni mogel naš kmet sam provzročiti kulturnega napredka, meščan pa je bil po večjem Nemec. To je bil vzrok, da so nas toliko ponemčili; nismo imeli vodečih stanov iz naše krvi in to je tudi vzrok, da nimamo lastne večje literature. Bilo nas je pred več stoletji precej in več milijonov, imeli bi jo torej lahko, da so bila razmere drugačne. Največ gre to na ratu naše prepohlevne narave, da smo bili preveč poljedelci, dalje našega bivanja v rodovitnih krajih mej drugimi, a tujimi nam narodi, to gre dalje na ragun tega, da so nas nemški škefje cerkveno in državno vladali ter so bili večji, bogatejši samostani na naši zemlji odprti le sinovom plemenitašev. Slovenci nismo v teh časih dobivali iz svojega naroda onih močnejših ljudi, ki so se v graščinah vzbudili, da niso v naša mesta iz kmetij prihajali naši ljudje v tolikem številu, kakor tuje, poklicani po nemškem plemstvu ter škefih, prelatih in, da so katoliško cerkev zastopali v naših deželah v višjih merodajnih mestih Nemci. Za nekateri manjši narod je gospodstvo omikanje tujine bilo dobro, ker ga je isto vedlo iz njih kulturnih razmer hitrejše v višja; ali le redkokrat se je to dogajalo, ker razvoj človeštva ne trpi skokov, in to le tedaj, če je tuje gospodstvo ravno ljubljivo, človekoljubno in pametno. O nas Slovencih se to ne more reči glede vseh slojev naše družbe in v vseh osirih. Hodiši smo sicer v nemško srednjo in višjo šolo, in pridobili so tisti, ki so jo dobro dovršili, precejšnjo omiko, da vsaj v kruščih disciplinah lahko tekmujo z Nemci. Tudi trgovstvo naše je precej razvito, ali velika masa ljudstva je vsled nemškega gospodarstva le malo napravila, napredovala je le vsled narodnostnega boja iz svojih močij. Ako bi bili naši, mej nami živeči Nemci v prejšnjih časih ljudje večja omika, bili bi iz nas Slovencev lahko napravili na podlagi slovenskega jezika izborna omikan narod. Ali njih manjši intelekt, (kaj prida pametnega tudi niso poslali sem) videl je le v potujenju vse srečo našega naroda. Centralne avstrijske vlade, so v času, ko se je država utrdila, tudi le ta smoter imela pred očmi. Vrali so se ti vsi. Časovega doha niso razumeli in spregledali so, da se poljedelski narod ne da tako lahko potujči, če je še tako majhen. Naš narod se je nemškemu in laškemu gospodarstvu na vsem polju svojega državnega in družabnega življenja uprl, ko so mu sredi tega stoletja njegovi, iz višjih šol domu vracajoči se sinovi oči odprli in danes je nemogoče, ta narod administrativnim potom ponemčiti, če bi tudi še bil čas za to ugoden. Ali ta čas je minel in za zmraj. Za par vasi več ali manj, ki bi se nemšču ali labonstu pridobile po posilnem potujčevanju, se danes pametnejši Nemci ne menijo več in mase teh Nemcev še manj. Pred durmi so vsa druga vprašanja. Nemci uvidevajo, da se naši kraji za nemško naselbine ne dajo več rabiti, tudi ne v uradih, da je škoda za vse žrtvovanja denarja in dela v naših krajih v svrhu potujčevanja. Nemci uvidevajo, da si je pridobil Sloven srednjega stanu isto omiko, kakor najboljši možje nih naroda, da je slovenski rokodelec izpodrinil nemškega in poštenejši Nemci uvidevajo tudi že, da le zavirajo razvoj večje omike vsega naroda, aka ga silijo potujči. Tudi so jih gospodarska vprašanja na srcu. Veloposstvo, katero je še pri nas po večjem v nemških rokah, ne more živeti in tu ginevajo gmotna tla tem mož-m in njih družinam. Tudi tem Nemcem se dani, da treba v kolo omikanih Slovancev stopiti in skupno de'ati za izboljšanje podlage gmotnega izhajanja. Io slovenski jeziki pridobivajo vedno več sveta. Kdo doma nima prostora, mora ven; a nekatere slovenske dežele imajo še precej prostora, torej je le dobro, če naš Nemec tudi slovenski zna. Uvideli so tudi naši Nemci, da je težnje avstrijskega nemščina po potujenju Slovanov te slednje zdramilo tudi v masah, na drugi strani pa odvnilo iste od nemške „humanitete“, in nemškega „liberalizma“. Spoznavajo, da sta se ta tako odurno proti Slovanom obrojena humaniteta in lažliberalizem že pri prvem nastopu gospodarskih strank popolnoma diskreditirala in da je to krivčno ravnanje s Slovani v milnih časih verok, da se je klerikalizem tako močno v Avstriji na noge postaviti mogel. Zdaj je menda vse dobro, kar more proti tem osrečevalcem vseh narodov služiti! Ce tedaj upliv nemškega gospodarstva cenimo, najdemo, da nas je isto v milnih časih hudo decimiralo. Sveda smo bili tega dosti tudi sami krivi, cziroma nesrečna lega naše zemlje in drugo, kar smo gori povedali, ali v nečem smo se le šolali po njih. Hudo njihovo početje nam je v novejšem času koristilo, vzdramilo nas je; da tega ni bilo, segala bi danes germanizacija še dalje v naš organizem. Ker je reformacija in ker so bile vojske, v katerih so se Slovenci za druge bili, brez sledu duševnega preporoda v našem narodu, smo se v šoli tajine vsaj toliko omikali, da živimo in nas ne morejo zatreći. To seveda ni zasluga naših Nemcev, zgodilo se je to proti njih volji. Ali v jednem oziru smo Nemcem nekaj v dolgu. Nemški učitelji so našo mladež imeli popolnoma v svojih rokah. V gimnazijah so se v prejšnjih časih še kaki učitelji našli, ki so Slovence gledali nemilo, sli ti so bili redki, na vseučiliščih pa tudi teh izjem ni bilo, tam so n. pr. pri skušnjah brez izjem lepo in pošteno ravnsli s Slovenci. In ker sami nismo imeli literature, ne drugih izobraževalnih sredstev, moramo reči, da smo v neki meri izgojeni po nemški omiki. In še moramo v njo posegati. Nemci so precej daleč v njej pred nami in dolgo še bomo odvisni od te nemške omike.

Narodnosteu boj bode tudi v obmejnih slovenskih krajih posehal, bo moral posehati, ker se nobeden pameten Nemec ne bo več hotel zanj poganjati in če bi to storil, bo našel ne le v slov. meščanstvu, ampak tudi v kmetu samosvesten odločen odpor. Toliko več je tedaj misliti, da na Kranjskem celo in v nedolgem času tudi v obmejnih slov. krajih posaha ta razpor, in da Slovenci na podlagi materinške pridno nabiramo, kar ima tujina dobrega za nas, in da mej nami živeči Nemci naš jezik dobro v last dobijo, kakor omikanejši Slovenci nemščino, laščino in da oba razumno govorita in pišeta slovenskemu narodu, ki bode le svoj jezik znali in le tega znati mogel. Čas ssekur, zobanje iz nemških vladnih jessij v slovenskih avstrijskih krajih hodi za Nemce v zaton. Kočevski kmet in mestjan ter drugi Nemci mej Slovenci mora, ako neče sebi in svojim otrokom nakloniti budega, v zavzemno delati z nami na izboljševanje socijalnih in gmotnih razmer v deželi, v kateri živi, in mora postati pošten prijatelj Slovencev, kateri ga redi in žnjim se mora sovražniku, v kaki obliki budi se ta prikaže razvoju Slovenskega, v bran postaviti, ker, kar škoduje Slovencem, škoduje tudi mej njim živečim Nemcem. Labonstvo pa, ki teži iz avstrijskega okvirja ven, pa bode tudi v kratkem vse to sprevidilo in mu ne bo ne po lačni Italiji in ne po poitalijanjenju Slovencov in Hrvatov toliko tolko srca, kakor še sedaj. Majni koli v naši državi so proti unanjim deželam trdai, če znajo vsi avstrijski narodi svoje lepe kraje in druge povoljnosti dobro cesti. Koder se razprostira veliki slovenski jug, tu se lahko lepo živi, tukaj lahko zemlja še jedenkrat toliko in več ljudi preživi, kakor zdaj. Toliko milijonov Slovencev, kakor je tu, se ne potuji več, a mogoče je, da v teh krajih kdaj razcrete krasna kultura. Za vsacega našega Nemca je čast, če pripomaga kaj k njej, nečast pa, če hoče ovirati nje razvoj in nespamet se pokaže s tem, ovirati kaj, cesar nobena moč v državi ne more zauzaviti. Za „Jugdeutschland“, kakor se je doslej na Nemškem sanjalo, ni več prostora v naših časih; ta „Jugdeutschland“ mora se seliti v Afriko ali v Azijo, če doma nima prostora. Slovenski Jug ostane slovenski, in kdor hoče tujec v njem živeti, mora biti prijatelj ljudstva našega in na podlagi slovenskega jezika z našrom občevati.

Dnevne vesti.

V Ljubljani, 23 aprila.

— (Občinske volitve) Danes so bili po Ljubljani nabiti lepaki, s katerimi brez imen, „meščanski volilni odbor“ pripravlja kot kandidate za III. volilni razred izvoščka Ivana Turk a st. — očeta famoznega Turka ml. — kantinerja Ant. Goršeta in sodarja Avgusta Repiča. Na lepkah se čita tudi stavek: „Slovenski meščani so si izbrali iz svoje srede volilni odbor“ — kateri priporoča navedene kandidate. Kdaj so si slovenski meščani izbrali ta odbor? Kateri meščani so si ga izbrali in koga so volili v ta odbor? To so vprašanja, na katera pač ne učakamo odgovora, ker se za tem odborom skrivajo klerikalni in krščansko-socijalni naši znanci, kakor Turk ml., dr. Gregorič, Nace Čamernik, kurat Koblar in drugi taki možaki. Da se ti upajo trditi, da so jih „izbrali slovenski meščani“, je pač predznanost, in upamo, da dobé nanjo primeren odgovor pri volitvah.

— (Izredni občni zbor ljubljanskega „Sokola“), ki je postal potreben, da se razjasnijo v poslednjem času v društvu nastale notranje razmere mej telovadci in odborom, katero so se potem zanesle v javnost in vporabile za popolnoma neosnovan napad na starosta dr. Tavčarja in podstarosta dr. Kušarja, je bil sijajna manifestacija saupanja članov in dokaz, kako misli v izrednem številu za stopano članstvo „Sokola“. Ker sta oba omenjena odbornika neznanja svoj odstop, bila je naloga občnemu zboru, da izreče o tem svoje mnenje, kakor tudi o odstopu blagajnika Skale -ata, kateremu sta se eventuelno kot solidarna pridružila še odbornika J. Nollia in F. Kršnik. Navzite navdušeno vsprijetemu predlogu, da se starosta dr. Tavčar zopet voli z vsklikom, je zahteval starosta, naj se vse volitve vrše z listki, da je vsakomur dana prilika, dati duška svojemu mnenju. Oddanih je bilo 134 glasov in jih je dobil dr. Tavčar 128. (Burmi Nazdar klici.) V doči debati se je potes ostro gragal poskus, zaneseti nešlogo tudi v „Sokola“ ter ga vlačiti v politična vprašanja in se je spregovorila marsikatera resna beseda. Ko sta podstarosta dr. Kušar in blagajnik Skale (otiroma J. Nolla v svojem in Kršnikovem imenu) razložila položaj in vzrok odpovedi, se je vršila volitve podstaroste in blagajnika. Od 134 oddanih glasov je dobil dr. Kušar 120 glasov, Skale pa 127. Na ta sijajni dokaz saupanja članstva sta izjavila oba, da ostaneta še nadalje na svojih mestih in je tudi odpadla nadaljnja eventuelna volitev dveh odbornikov. Debata trajala je nad dve uri in so govorili razum Že omenjeni še člani: Zagorjan, Murnik V. (imenom telovadcev), častui član župan Ivan Hribar, Starč, B. Kajzelj, Resman, Škof (imenom telovadcev) in prof. Brunet. Ve-

činaoma vsi so s krepkimi besedami povdrali veliko vrnost „Sokola“, ki poleg telovadbe dela tudi za probubo narodne ideje. Poskus, zasejati duh nesloga in razpora v Sokolova vrste, se ni posrečil, in trdno se je nadejati, da se poravnajo notranje malenkostne diference v korist in daljni prospeh Sokola.

— („Slovensko planinsko društvo“) priredi prihodojo (belo) nedeljo svoj prvi pomladanski izlet na vrh Sv. Jošta pri Kranju. Udeležniki se zbirajo ob 7. uri zutraj na južnem kolodvoru. Pot iz Kranja na vrh je jako mikaven, zlasti sedaj, ko je vse dravje v bujnej evetu. Društvo je poskrbelo za daritev sv. maše ob 10. uri. Po skupnem kosilu poljuben odhod v dolino

— (Na Grško jo je pobrisal) Ernesto Not, doma iz dežela polenta in pomaranč je bil več let polir pri neki ljubljanski stavbinski firmi. Imel je primeroma lepo dohodke in prijetno življenje, a mož je idealist ter ne ljubi samo Italije, svoje žene, svojih otrok in nekaj drugih znank, nego tudi Grško. Čuvši, da se je unela grško turška vojna, zapustil je ženo in otroke, znača in znake ter dobro službo in jo pobrisal na Grško, kjer je vstopil v legijo in zemcev. Ker je v Ljubljani nekaj njegovih upnikov, ki se zasimejo za njegovo osebo, odšel je od tod sicer skrivaj, a prišel v Atene, je kaj pisal sem ter sporočil, naj dobrli ljudje ne zapuste njegove žene in njegovih otrok, češ, da jim vse povrne, kadar prežene sultana iz Evrope, ker ni dvoma, da pri razpadu turške države zasižu vsaj toliko, da poravna vse svoje dolbove in sploh vse, kar kdo zanj založi.

— (Nezgoda) Danes dopoludne porivali so delavci na južnem kolodveru vozove. Delavec Matvej Čemažar prišel je pri tem mej puferje in je bil tako poškodovan, da se je moral odpeljati v deželno bolnico.

— (Aretovanje.) Mestna policija prijela je včeraj laškega delavca Giovani Gacominija, ki je pred tednom ukradel delavcu Ivacu Zamotniju telefonik in klebuk in jo potem potegnil. Gacominij je bil baje zaradi goljufje in tativine že kazovan.

— (Volilni shod v Kranju.) Drž. poslanec g. dr. Andrej Ferjančič in dež. poslanec gospod Viktor Globočnik priredita v nedeljo, dne 25. aprila, ob 3. uri popoludne v gostilniških prostorih g. Petra Mayra ml. v Kranji volilni shod, da poročata o političnem položaju in o svojem delovanju v državnem, oziroma v deželnem zboru.

— (Zabavni večer na Vrhniku.) Člani dramatičnega društva gg. režiser Leemann, kapelnik Benišek in Perdan ter gospa Leemannova prireda v nedeljo dne 25. t. m. v dvorani vrhniške čitalnice zabavni večer z raznovrstnim programom.

— (Bolezen goriškega nadškofa) Knez nadškof goriški dr. Zorn je budo bolan na živilih. „Deutsches Volksblatt“ pojasnjuje to bolezen prav karakteristično. Pravi, da je prišel tržaški namestnik Rinaldin k nadškofu in zahteval, naj ta premesti dva, Italijanom neljuba slovenska duhovnika. Ker se je nadškof branil, pestil ga je namestnik Rinaldin tako, da je nadškof vsled razburjenostibolel na živilih in morda nikdar več ne okreva.

— (Svoji k svojim na Goriškem) Piše se nam: Vsled nečutne laške brezbarvnosti, vsled brutalnega nasilja in lokavosti od laške strani smo Slovenci na Goriškem padli pri državnozborski volitvi v veleposetvu. Ta padec pa nam ne bude v škodo, ker nam je popolnoma vzdržil narod. „Avita cultura“ je v svoji zastavljeni zagrizenosti protinacijal uprav na cinična načina slavila svojo zmago; v svoji pisanosti je krvavo žalila ter brezbarvno izzivala mirno in dobro naša ljudstvo, ki je končno vski pelo ter še danes kipi in vre. Ta naš padec je vzbudil zadnjega mlačneža tako, da se sedaj na Goriskem vsi zaredajo svoje narodnosti in to od sivega starčka do bosopeta deca. Znamejno geslo „Svoji k svojim“ je predložilo že do zadnje gorske koče. Sedaj se nam ni bati za obstoj, saj v tem kratkem geslu je naša rešitev in naša prihodnost. Bratje, bodimo pa tudi zares trdoi in kremeniti, bodimo pri svojem geslu: „Svoji k svojim“ neizprosti, koreniti, radikalni! Tvrda ali trgovca, od katerega nam je kopovati naj odgovarja vsem desetim naslednjim zapovedim: 1. Trgovec bodi Slovenec. 2. Ima j samo slovenski napis. 3. Njegovo službujoče osobje bodi slovensko. 4. Vse trgovske poslovane in pisanje Slovenci bodi slovensko. 5. Vnjevi rodbini mora biti občevalni jezik slovenski. 6. Deca njegova mora obiskovati slovenske šole. 7. Trgovec naj bo član samo slovenskim društvom. 8. Vsaki mesec naj po moči kaj žrtvuje za Ciril-Metodovo družbo. 9. V nobeni zadevi naj ne koketuje z Laši. 10. Njegova deca naj se ne ženi z Laši. Kdor krši le jedno naštetih zahtev, ta ne zasuži, da ga podpiramo. Pri vsi naši goriški odločnosti se nam zdi jeden pojaz zares nepojmljiv. Začeno je, da je odpadnik hujši nego naš naravnji nasprotnik Trgovec z manifakturo „Mose“ je rodom iz Vipavskega trga. Pravo njegovo slovensko ime je „Mož“, a delo se mu je elegantnejše pisati se „Mose“... Obogatel je ob slovenskih

novih ter dolgo se je rogal svojim rojaku, odgovarjajoč samo prvi točki gornjega programa. Že pred letom so mu naši ljudje obračali hrbat, skoraj, skoraj so ga popustili. Predložilo mu je, šlo je za ljubi kruhek, in celo zadevo je znaš tako ublažiti, da so se sedaj naši ljudje zopet obrnili k njemu. Povdramo, da mož odgovarja samo prvi točki gornjih radikalnih zahtev, in zato ga kot edločni, radikalni narodnjaki ne smemo na noben način pripomoreti. Slovenci simamo v Gorici za oblačilno blago nobenega trgovca, in še nikdar ni bila za naselitev slovenskega manufakturca tako izvanredno ugledna prilika, kakor je baš sedaj. Ljubljanski manufakturci, za Boga, ne opustite te prilike! Vam bode lahko izpolniti gornje zapovedi. Gospod „Mose“, „Paullettig“ in drugi jih ne morejo, ker so v grabit proti desetim zapovedim že tako daleč zabredli, da ne morejo več nazaj. Takih ljudi nočemo več podpirati, ker vzgajamo v njih laških obiteljih laške potomce in renegatstvo. Strošnja nam kaže že na tisoče in tisoče jednakih slučajev. Radikalni nagibi v ljubavi do roda svojega cas silijo, da opetovano vepodbujamo slovenske manufakturce za Gorico, ravno tako pa tudi za druge stroke v trgovici in obrtniji, n. pr. za kolonialno blago, za mesarstvo, kavarstvo itd. R-sam in ob jednem bratskem glasom trdim, da kdor izmej Slovencev uporabi sedanja goriške razmere, manogo pridobi, kdo jih prezre, pa mnogo izgubi! Bratje, na noge tedaj, ker vam pojdem vse na roke!!

— (Slovenska čitalnica v Trstu) priredi v soboto dne 24. aprila t. l. v društvenih prostorih (ulica S. Francesco št. 2.) v korist dijaške kuhinje v Trstu glasbeni večer, na katerem bodo blaghotno sodelovali gospici Teodora in Georgina Lavričevi, gg. Vladimir Odstrčil, Zdenko Vrbka in novo ustanovljeni ženski tamburaški zbor. Začetek ob polu 9. uri zvezdar. Vstopnina: za osebo 1 gld., za družino 2 gld. Z ozirom na vzuženo svrhu zabave, so gospice sodelovalke blaghotno odškoni na menjene juž šopke. Radodarni doneski se hvaležno sprejemajo. Slovenski gostje dobro došli!

* (Atentat na italijanskega kralja) Včeraj popoldne ob 3. uri, ko se je italijanski kralj peljal k običajni dirki, skočil je kovački pomočnik, 24letni Pietro Acciarito k vozu in poskusil kralja umoriti. Sunil je z bedalom nanj, a kralj se je umaknil in se tako rešil. Napadalec je vrgel bodalo iz rok in hotel zbežiti, a orožniki in redarji so mu bili za petami in so ga ujeli ter izročili sošču Rimljani sicer kralja kar nič ne ljubijo, vzlič temu pa so mu prisegali ves dan in pozno v noč lepa ovacijs.

Darila:

Uredništvo našega lista so poslali:
Za družbo sv. Cirila in Metoda: Gospod Wester v Gradcu 10 krov mestu vence na grob svoje tete. — G. Marija Kun v Škofji Loki 1 krono 2 vin., naštane v poštnem vozu po gdeli. Franči Pečnik od gg. Angels'ava, Josipa, Janka in Hinka. — G. R. Vasič v Novem mestu 1 krono. — Skupaj 12 kron 2 vin. — Želi rodočubni darovalci in darovalke in njih nasledniki!

Brzojavke.

Dunaj 23. aprila. Ministerski predsednik Barffy je danes odpotoval v Budimpešto. Pred odhodom bil je pri cesarju v avdijenciji, kateri se splošno prisoja največja važnost.

Dunaj 23. aprila. Kar je danes do 3. ure popoldne došlo brzojavk iz Aten in Cagliari, vse poročajo, da je grška vojska premagala turško na celi črti. Kot dokaz, da so Turki premagani, se zmatra tudi to, da je bil odstavljen Osman-Ghazi-paša.

Atene 23. aprila. Turška vojska je bila pri Matiju premagana in se je morala umakniti do Pentepigadije. Grki so vrgli Turke tudi pri Reveni in zavzeli zopet Gricovali ter pogiali turško divizijo do Lizarije.

Atene 23. aprila. Zadnje vesti iz Larise javljajo, da so grški pešaki in topničarji po uro trajajočem boju pri Tyrnavosu Turke pobili tako, da se je Edhem-paša umaknil z vojsko skozi melunsko sotesko skoro do Elasone.

Atene 23. aprila. Pri Reveni traje boj še vedno. Grki se boje, da Edhem-paša le na videzno naskakuje grške pozicije, da pa hoče čez Mati priti do Larise.

Atene 23. aprila. Mesto Larisa je prenapolnjeno Grkov, moških, žensk in otrok, kateri so zapustili svoja bivališča in bežali pred Turki. Pritisik je tolik, da je zmanjkalo živil in zdravil.

Kaneja 23. aprila. Poroča se, da hočejo ustaši v zvezi z Vassovo vojsko začeti ofenzivo.

London 23. aprila. Kaneja je v veliki nevarnosti. V mestu je 50.000 Muhamedancev, a nobene garnizije in nič topov. Ustaši se bližajo mestu, da je napadejo.

Iz uradnega lista.

Izvršilne ali eksekutivne dražbe: V Rudolfa Bayerja konkurzno maso spadajoče knjižne terjatve, cenejne 6471 gld., 99 kr., in istega premičnine (razno blago), cenejne 6363 gld., 16 kr., oboje dne 26. aprila in 10. maja v Ljubljani.

Jakoba Selana posestvo v Vnajih Goricah, cenejeno 2340 gld., in Antona Zagaria posestvo v Spodnjih Gammeljnih, cenejeno 7710 gld. in 395 gld., oboje dne 26. aprila in 29. maja v Ljubljani.

Janeza Lunderja posestvo v Veliki Slivnici, cenejeno 2170 gld., 50 kr., dne 27. aprila in 28. maja v Vel. Laščah.

Matije in Mariete Tanko posestvo v Mali gori, cenejeno 240 gld., in Jožeta Mantelja posestvo v Kočerjih, preloženo, oboje dne 28. aprila in 2. junija v Kočevji.

Alojzija Gorenca in Franceta Zorko v Ardregu in Ane Longo v Velikem Podlogu zemljišča, cenejena 847 gld., dne 28. aprila in 29. maja v Krškem.

Umrli so v Ljubljani:

Dne 18. aprila: Uršula Mehkota, delavka, 28 let, Opekarška cesta št. 10, jetika.

Dne 19. aprila: Viktor Häufel, lončarjev sin, 2 mes., Poljanska cesta št. 66, dušljivi kašelj.

Dne 21. aprila: Pavla Smrekar, delavčeva hči, 3 mes., Poljanski trg št. 5, dušljivi kašelj. — Ivana Wester, profesorjeva žena, 43 let, Hradeckega vas št. 8.

V deželnini bolnic:

Dne 11. aprila: Franca Peršin, dinarica, 17 let, jetika. — Lorenc Tavčar, gostač, 56 let, jetika. — Ana Tomšič, dinarica, 73 let, gnojenje pljuč.

Dne 12. aprila: Marija Sernčar, delavčeva vdova, 77 let, rak.

Dne 15. aprila: Neža Železnikar, delavka, 33 let, jetika. — Jožef Dolščak, ribič, 33 let, jetika.

Dne 17. aprila: Frančiška Urevc, pismonevra vdova, 72 let, kap na možganih. — Josip Prešern, žeblijar, 45 let, jetika. — Gašper Rus, gostač, 70 let, ostarelost.

Dne 18. aprila: Marija Ovčač, kajžarca, 62 let, rak v želodcu.

Meteorologično poročilo.

Višina nad morjem 306·2 m.

April	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura v °C	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm. v 24 urah
22.	9. zvečer	732·9	10·6	sr. jzah.	pol obl.	0·0
23.	7. zjutraj	730·5	11·3	sl. zahod	del. jasno	
"	2. popol.	730·2	12·9	sl. zahod	oblačno	

Srednja včerajšnja temperatura 11·8°, za 1·0° nad normalom.

Dunajska borza

dne 23 aprila 1897.

Skupni državni dolg v notah.	100	gld	85	kr.
Skupni državni dolg v srebru	100		95	"
Avstrijska zlata renta	122	"	40	"
Avstrijska kronska renta 4%	100	"	90	"
Ogerska zlata renta 4%	121	"	80	"
Ogerska kronska renta 4%	99	"	25	"
Avstro-ogrske bančne delnice	936	"	—	"
Kreditne delnice	344	"	50	"
London vista	119	"	55	"
Nemški drž. bankovci na 100 mark	58	"	65	"
80 mark	11	"	73	"
90 frankov	9	"	52	"
Italijanski bankovci	44	"	95	"
U. kr. cekini	5	"	65	"

Dne 22. aprila 1897.

4% državne srečke iz 1. 1854 po 250 gld.	154	gld	—	kr.
Državne srečke iz 1. 1864 po 100 gld.	189	"	—	"
Dunavske reg. srečke 5% po 100 gld.	127	"	—	"
Zemlj. obč. avstr. 4 1/4% zlati zast. listi	99	"	70	"
Kreditne srečke po 100 gld.	201	"	50	"
Ljubljanske srečke	22	"	25	"
Budolfove srečke po 10 gld.	25	"	—	"
Akcije anglo-avstr. banke po 200 gld.	149	"	25	"
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	405	"	—	"
Papirnatni rubeli		"	26 1/4	"

Zahvala.

Za milo sočutje mej bolezni in mnogo spremstvo naše nepozabne matere, oziroma soprove.

Terezije Kump

k zadnjemu počitku, izrekajo najsrcejše zahvalo
(561) žalujoči ostali.

Metlika, dne 20. aprila 1897.

Št. 19/pr.

Razpis službe.

Pri deželnini blagajnici kranjski v Ljubljani izpraznjenje je

mesto praktikanta

z adjutom letnih 500 gld.

Prošnje za to mesto naj se pošljejo do 15. maja 1897. Ista podpisanimu deželnemu odboru z dokazili o starosti, o dovrštvu kake sredne sole, o znanji slovenskega in nemškega jezika v govoru in pisavi ter v vseh drugih merodajnih osebnih razmerah prosilčevih.

Od deželnega odbora kranjskega v Ljubljani, dne 14. aprila 1897.

Koncertni klavir

kateri se bode v „Narodnem domu“ vporabil pri koncertu v petek in soboto, se odda za zadnjo ceno 550 gld. in ga vsakdo lahko poskusi. Jamči se za 5 let.

Z velespoštojanjem

Ferd. Dragatin
ubiratelj klavirjev.
(563)

Ces. kr. avstrijske državne železnice

Izvod iz voznega reda

veljavnega od 1. oktobra 1896.

Nastopno omenjeni prihajalni in odhajalni čas osnačeni so v srednjevropskem času. (15-91)

Odhod iz Ljubljane (juž. kol.).

Proga čez Trbiž.

Ob 13. uri 5 min. po noči osebni vlak v Trbiž, Beljak, Celovec Fransensfeste, Ljubno; čas Selzthal v Aussee, Ischl, Gmunden, Solnograd, čes Klein-Reiffing v Steyr, Linz, na Dunaj via Amstetten. — Ob 7. ur 10 min. sijutra osebni vlak v Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Fransensfeste, Ljubno, Dunaj; čes Selzthal v Solnograd, čes Amstetten na Dunaj — Ob 11. ur 60 min. dopoludne osebni vlak v Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Ljubno, Selzthal, Dunaj; čes Selzthal v Solnograd, Lend-Gastein, Zell na Isarju, Innsbruck, Bregenz, Curyh, Genève, Paris; čes Klein-Reiffing v Steyr, Linz, Budejovic, Plesen, Marijine varve, Heb, Francové varve, Karlovo varve, Prago, Lipšic, Dunaj via Amstetten.

Proga čez Trbiž.

Ob 6. uri 15 min. sijutra mešani vlak. — Ob 12. ur 55 min. po poludne mešani vlak. — Ob 6. uri 30 min. sicer mešani vlak.

Prihod v Ljubljano (juž. kol.).

Proga iz Novega mesta in v Kočevje.

Ob 6. ur 55 min. sijutra osebni vlak v Dunaju via Amstetten Lipšeka, Prago, Francové varve, Karlové varve, Heb, Marijine varve Pianja, Budejovic, Solnograda, Linz, Steyr, Gmunden, Ischl, Aussee, Ljubna, Celovec, Beljaka, Fransensfeste. — Ob 11. ur 35 min. dopoludne osebni vlak v Dunaju via Amstetten, Karlové varve, Heb, Marijine varve Pianja, Budejovic, Solnograda, Linz, Steyr, Parisa, Curyha, Brezence, Innsbruck, Zella na Isarju, Lend-Gasteina, Ljubna, Celovec, Linz Pontabel — Ob 4. ur 55 min. dopoludne osebni vlak v Dunaju, Ljubna Selzthala, Beljaka, Celovca, Fransensfeste, Pontabla. — Ob 9. ur 6 min. sicer osebni vlak v Dunaju via Amstetten, Is Ljubna, Beljaka, Celovec Pontabla.

Proga iz Novega mesta in iz Kočevja.

Ob 8. ur 19 min. sijutra mešani vlak. — Ob 9. ur 32 min. po poludne mešani vlak. — Ob 8. ur 35 min. sicer mešani vlak.

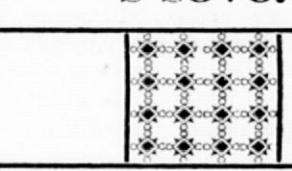
Odhod iz Ljubljane (drž. kol.) v Kamnik.

Ob 7. ur 32 min. sijutra, ob 9. ur 5 min. populudne, ob 6. ur 50 min. sicer, ob 10. ur 25 min. sicer. (Poslednji vlak le v oktobru ob nedeljah in praznikih.)

Prihod v Ljubljano (drž. kol.) iz Kamnika.

Ob 6. ur 55 min. sijutra, ob 11. ur 15 min. dopoludne, ob 6. ur 20 min. sicer, ob 9. ur 55 min. sicer. (Poslednji vlak le v oktobru ob nedeljah in praznikih.)

Doering-ovo milo s sovo.

Generalno zastopljeno.

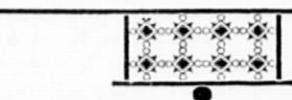
Od I. 1897

zopet po dodaji dragocenih tvarin zboljšano, tako da se vsem damam in materam in more dosti nujno priporočiti, naj poskusijo.

Varčno v porabi. Izborno v kvaliteti.

Povsod se dobri po 30 kr.

(213-4)

Št. 19/pr.

Razpis službe.

(544-2)

Pri deželnini blagajnici kranjski v Ljubljani izpraznjenje je

mesto praktikanta

z adjutom letnih 500 gld.

Prošnje za to mesto naj se pošljejo do 15. maja 1897. Ista podpisanimu deželnemu odboru z dokazili o starosti, o dovrštvu kake sredne sole, o znanji slovenskega in nemškega jezika v govoru in pisavi ter v vseh drugih merodajnih osebnih razmerah prosilčevih.

Od deželnega odbora kranjskega v Ljubljani, dne 14. aprila 1897.

Na hišo, koja je 14.000 gld. veljala, na katero je vknjiženih že 6000 gld., potrebuje se nujno 6000 gld. na drugo mesto pod ugodnimi pogoji. Denar se rabi kot kavcija.

Ponudbe vzprejema upravnštvo „Slovenskega Naroda“ pod „hiša 14.000“. (556-2)

Izgubil se je

žolt lovski pes

ki čuje na ime Waldmann. — Kje